

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 czerwca 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie sygn. akt XU 1031/19 oddalił odwołanie A. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł. z dnia 23 sierpnia 2019 roku w przedmiocie prawa do zasiłku chorobowego.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Wnioskodawczyni była zatrudniona w niepublicznym żłobku na stanowisku opiekuna małego dziecka. W styczniu 2019 roku doznała urazu nadgarstka w wyniku upadku w pracy – w trakcie pracy zauważyła jak dwóch chłopców kłóci się o klocek, chcąc ich rozdzielić złapała jednego z nich i w tym momencie straciła równowagę, upadając uderzyła nadgarstkiem prawej ręki o klocek. Biorąc środki przeciwbólowe pracowała jeszcze do końca marca 2019 roku. W dniu 1 kwietnia 2019 roku zgłosiła się do lekarza rodzinnego skarżąc się na ciągły ból. Otrzymała zwolnienie lekarskie początkowo od 9 maja 2019 roku do 19 maja 2019 roku. Zespołowi wypadkowemu nie była w stanie podać dokładnej daty i godziny wypadku. Zdarzenie uznano za wypadek przy pracy. Umowa o pracę została rozwiązana 31 maja 2019 roku.

Zaświadczeniem lekarskim z dnia 20 sierpnia 2019 roku Lekarz Orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ocenił, iż niezdolność do pracy wnioskodawczyni ustała z dniem 20 sierpnia 2019 roku.

U wnioskodawczyni rozpoznaje się przebyte skręcenie nadgarstka prawego z uszkodzeniem płytki t (chrząstki) trójgranicznej klinicznie I stopnia, jak w konsultacji z dnia 7 sierpnia 2019 roku z cechami naderwania i uszkodzenia (...) w RM. Badana była bez ubytków funkcjonalnych, bez odchyień dynamicznych z dobrą wydolnością dynamiczną, bez upośledzenia sprawności. Stan podmiotowo – przedmiotowy wnioskodawczyni jest zgodny z opisanym w orzeczeniu Orzecznika ZUS. Zakres ruchów w stawach jest dobry, bez odchyień statyczno-dynamicznych.

Zgięcia dłoniowe nadgarstków po 80 stopni, zgięcia grzbietowe – po 70 stopni, odchylenia łokciowe po 30 stopni, odchylenia promieniowe po 25 stopni, pronacja 80 stopni, supinacja 90 stopni. Czucie powierzchniowe – zachowane. Chwył wydolny, gra naczyniowa – zachowana. Bez zaników mięśniowych. Obwody – symetryczne, nadgarstki uciskowo – niebolesne.

Wnioskodawczyni od dnia 21 sierpnia 2019 roku była zdolna do pracy w okresie objętym zaskarżoną decyzją.

Fakt oczekiwania przez wnioskodawczynię na zabieg w 2023 roku z powodu uszkodzenia I stopnia nie świadczy o trwałym uszczerbku na zdrowiu. Podczas badania brak było objawu przeskakiwania i bólu przy maksymalnym odchyleniu łokciowym, ani zaników mięśniowych świadczących o dysfunkcji i naruszeniu sprawności ręki. Sprawność ta jest w sprawie oceniana z punktu widzenia zdolności do pracy a nie trwałości uszczerbku na zdrowiu.

Badanie RM ma charakter dodatkowy, a decydujące znaczenie ma kliniczne badanie przedmiotowe. W badaniu tym nie potwierdzono uszkodzenia, zaś kluczowym objawem jest ból w okolicy bruzdy bocznej nadgarstka po stronie palca małego. Innym objawem jest przeskakiwanie, trzaskanie. Objawy te nie wystąpiły, nie wystąpił też ból sprowokowany podczas biernego odchylenia ręki odłokciowo w neutralnej pozycji przedramienia. Konfiguracja kostna nadgarstka jest zachowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych dowodów, dokumentów, zaś w zakresie ustalenia zdolności do pracy w spornym okresie – na podstawie głównej i uzupełniającej opinii biegłego ortopedy-traumatologa. Opinia ta została oceniona przez Sąd jako rzetelna – o czym w szczególności świadczy treść opinii uzupełniającej, która w sposób pełny i logiczny daje odpowiedź na postawione przez pełnomocnika pytania. W ocenie Sądu dalsze wnioski pełnomocnika motywowane były wyłącznie niezadowoleniem strony z treści opinii. Nie jest to podstawą do ich uwzględnienia, zwłaszcza, że biegły odniósł się też w opinii głównej do diagnozy lekarza-orzecznika i komisji i ocenił ją jako prawidłową. Zdaniem Sądu I instancji materiał dowodowy nie daje podstaw do przyznania zasiłku od dnia 21 sierpnia 2019 roku. Spór w niniejszym postępowaniu sprowadzał się do ustalenia, czy w okresie

od dnia 21 sierpnia 2019 roku do dnia 28 sierpnia 2019 roku wnioskodawczyni A. S. odzyskała zdolność do pracy. Biegły ortopeda po zapoznaniu się z aktami sprawy, dostępną dokumentacją medyczną oraz przeprowadzeniu badania wnioskodawczyni stwierdził, iż w zakresie (...) była zdolna do pracy od 21 sierpnia 2019 roku, a zatem nie ma podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. W ocenie Sądu nie ma też żadnych racjonalnych podstaw by przyjmować, że specjalista ortopeda-traumatolog nie jest kompetentny do oceny urazu nadgarstka ręki, co nie wprost, ale starał się sugerować pełnomocnik po tym, jak wnioski opinii okazały się niekorzystne procesowo dla ubezpieczonej. Wówczas pełnomocnik wniósł o powołanie biegłego z zakresu chirurgii dłoni. Jednakże Sąd zauważył, że sama wnioskodawczyni leczyła się i była konsultowana przez lekarzy ortopedów-traumatologów (łącznie ze skierowaniami na zabiegi fizjoterapeutyczne i do szpitala, oraz historią choroby – k. 7-9, 17-v – 25). Ta dokumentacja – złożona przez pełnomocnika – w ocenie Sądu I instancji potwierdza fakt oczywisty, że w sprawie wypowiedział się biegły właściwej specjalizacji, a fakt istnienia na liście jednego z sądów specjalisty chirurgii ręki, nie podważa ani specjalności ani kwalifikacji biegłego, który opiniował w niniejszej sprawie. Ten wniosek pojawił się wtedy, gdy ostateczne wnioski opinii uzupełniającej okazały się dla ubezpieczonej niekorzystne.

Pismem procesowym złożonym w dniu 7 stycznia 2020 roku wnioskodawczyni, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła zastrzeżenia do opinii biegłego ortopedy podnosząc, iż jest niepełna, niejasna i wewnętrznie sprzeczna, a ponadto o dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii uzupełniającej biegłego ortopedy, który odpowie na pytania: czy konieczność przeprowadzenia u ubezpieczonej zabiegu operacyjnego jest związana z powstaniem u niej trwałego uszczerbku na zdrowiu, jakie są następstwa i objawy przy uszkodzeniu (...) nadgarstka, oraz czy w przypadku stwierdzenia u ubezpieczonej w wyniku badania RM obrzęku homologa łąkotki, obecności płynu pomiędzy kością trójgraniastą i grochowatą, poszerzonego zarysu wiązadła pobocznego promieniowego, zwiększenia ilości płynu w stawie promieniowo – nadgarstkowym i nadgarstkowo – śródreźnym, biegły potwierdza te okoliczności podczas przeprowadzonego badania, a jeśli tak jakie są skutki, jeżeli chodzi o odczucia doznania takiego urazu.

Pismem procesowym złożonym w dniu 21 stycznia 2020 roku wnioskodawczyni, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, przedłożyła dodatkowe pytania do biegłego ortopedy, a mianowicie: czy biegły zapoznawał się ze zdjęciami RTG i (...), czy zdaniem biegłego w przedmiotowej sprawie nie powinien opiniować biegły z zakresu chirurgii ręki, oraz czy biegły wydając opinię w przedmiocie zdolności ubezpieczonej do pracy, brał pod uwagę pracę, jaką wykonywała ubezpieczona tj. opiekunki dla dzieci.

W pisemnej opinii uzupełniającej biegły ortopeda w pełni odniósł się do wszystkich zastrzeżeń oraz wątpliwości przedstawionych przez wnioskodawczynię. Zdaniem Sądu ani oczekiwanie na zabieg, ani kwestia ewentualnego trwałego uszczerbku na zdrowiu nie stanowią kryteriów rzutujących na ocenę odzyskania zdolności do pracy od 21 sierpnia 2019 roku. Szczegółowe uzasadnienie tego stanowiska jest zawarte w opinii uzupełniającej, w jej poszczególnych punktach uzasadnienia. W pkt. 3 opinii uzupełniającej biegły też wyraźnie wskazał, że nawet niezależnie od rozwiązania umowy o pracę wnioskodawczyni w maju 2019 roku nie stwierdza naruszenia sprawności, które powoduje niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej prawą ręką.

Dlatego wniosek o powołanie innego biegłego zawarty w piśmie z 27 lutego 2020 r (k. 133) w ocenie Sądu I instancji był już tylko ogólnikowym zakwestionowaniem ustaleń biegłego sądowego i próbą kontynuowania postępowania ze względu na niezadawalającą treść dotychczasowej opinii, w konsekwencji w ocenie Sądu organ rentowy zasadnie oponował przeciwko uwzględnieniu tego wniosku, przedstawiając słuszną argumentację (pismo – k. 145). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika bowiem, że jeżeli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłego jest koniecznością. W takim przypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 roku w sprawie I ACa 316/13 numer LEX 1363289)

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie nie jest zasadne i skutkuje oddaleniem.

Sąd ten wskazał, iż podstawę rozstrzygnięcia stanowią przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1368, ze zm., dalej

jako: ustawa zasiłkowa). Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Na podstawie zaś art. 8 zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Zasiłek chorobowy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego rekompensującym zarobek utracony przez ubezpieczonego wskutek jego niezdolności do pracy spowodowanej chorobą (lub innym zdarzeniem z chorobą zrównanym). Dlatego też prawo do tego świadczenia przysługuje zawsze (choć niekiedy po spełnieniu dodatkowych warunków ustawowych), gdy wyłączną przyczyną utraty zarobku jest ziszczenie się ryzyka ubezpieczeniowego, tj. w razie powstania niezdolności do pracy w okresie trwania zatrudnienia (wyrok SN z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 68/99, OSNP 2000, nr 19, poz. 726).

Zebrany materiał dowodowy w ocenie Sądu I instancji nie dał podstaw do przyznania ubezpieczonej zasiłku chorobowego za dalszy okres – objęty sporną decyzją. Z ustaleń w sprawie jednoznacznie wynika, że od 21 sierpnia 2020 roku ubezpieczona odzyskała zdolność do pracy. Sąd w tym zakresie w całości oparł się na pisemnej i pisemnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego ortopedy-traumatologa. Nie ma podstaw dowodowych do zakwestionowania ani wniosków opinii, ani ich uzasadnienia. Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako bezzasadne.

Apelację od powyższego orzeczenia w całości wniósł pełnomocnik wnioskodawczyni.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie art. 285 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez wydanie wyroku na podstawie opinii biegłego, która jest niepełna, nie zawiera faktycznego uzasadnienia przyjętego stanowiska oraz w której nie uwzględniono całego zebranego materiału dowodowego, co powoduje brak możliwości zweryfikowania twierdzeń w niej zawartych,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie art. 286 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez odrzucenie wniosku skarżącej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu traumatologii i chirurgii ręki, w sytuacji w której treść i forma opinii biegłego jednoznacznie wskazuje, że nie próbuje on przez poszerzenie lub pogłębienie argumentacji przekonać o trafności wniosków opinii, lecz czuje się dotknięty zgłoszonymi wątpliwościami i zastrzeżeniami, w konsekwencji "usztynnia" swe dotychczasowe stanowisko,
3. popełnienie błędu w ustaleniach stanu faktycznego polegającego na błędnym uznaniu, iż wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy z dniem 21 sierpnia 2019 roku i tym samym nie należy jej się zasiłek chorobowy.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania w całości i przyznanie wnioskodawczyni zasiłku chorobowego za sporny okres, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz wnioskodawczyni kosztów procesu, a tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, uchybień skutkujących koniecznością zmiany czy uchylecia zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne oraz rozważania Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne.

Przechodząc do pierwszego z zarzutów apelacyjnych podnieść należy, że zgodnie z brzmieniem art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Z kolei art. 278 § 1 k.p.c. stanowi, iż dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczające poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

Nadto wskazania wymaga, że zgodnie z brzmieniem art. 285 § 1 k.p.c. opinia biegłego powinna zawierać uzasadnienie, zaś Sąd na podstawie art. 286 k.p.c. może zażądać ustnego lub pisemnego uzupełnienia opinii lub jej wyjaśnienia, a także dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów wyrażonej w art. 233 k.p.c. Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (por. wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna (por. wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.).

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (por. wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Podnieść należy, iż w obowiązującym stanie prawnym strona z poszanowaniem zasad dotyczących prekluzji dowodów w świetle art. 205¹² § 2 k.p.c. może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że sprawa niniejsza sprowadza się do oceny stanu zdrowia wnioskodawczynie w związku ze zgłoszonym żądaniem przyznania prawa do zasiłku chorobowego na dalszy okres tj. od dnia 21 sierpnia 2019 roku.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy podstawą swego rozstrzygnięcia uczynił opinię biegłego lekarza ortopedy, który jednoznacznie i kategorycznie uznał, iż wnioskodawczynie po dniu 20 sierpnia 2019 roku odzyskała zdolność do pracy.

Podkreślenia wymaga przy tym fakt, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji wnioskodawczynie w żaden sposób nie była ograniczona co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia. Pomimo tego nie wykazała przeciwnej tezy, choć składała określone zastrzeżenia i zarzuty, aby ostatecznie dokonana przez wskazanego biegłego ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie i jej zdolności do pracy była niepełna, czy też merytorycznie błędna.

Nieuprawnionym jest twierdzenie apelacji, iż ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie dokonana przez Sąd (oparta na opinii biegłego) jest nieprawidłowa, gdyż opierała się na opinii niepełnej, która nie zawiera faktycznego uzasadnienia, oraz w której nie uwzględniono całego zebranego materiału. Tym samym nie można uznać, że biegły

pominał fakt, iż wnioskodawczyni cały czas odczuwa ból nadgarstka, nie może chwytać ciężkich rzeczy, nie uwzględnił wyników badań potwierdzających nadal występowanie obrzęków i płynu w stawie, konieczności przeprowadzenia zabiegu, okoliczności, iż wnioskodawczyni pracowała jako opiekunka małych dzieci, co wymagało sprawności ręki, ani argumentacji, iż w sprawie winien wypowiedzieć się także specjalista biegły z zakresu traumatologii i chirurgii ręki.

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (por. wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Sąd nie może też zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, innej niż wyrażona w opiniach biegłych. (por. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r. III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314).

Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430).

Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Odnosząc się do powyższego w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w wydanych opiniach głównej i uzupełniających biegły ortopeda - wbrew twierdzeniom skarżącej - skrupulatnie wyjaśnił, że z uwagi naruszenie sprawności organizmu spowodowane wypadkiem przy pracy wnioskodawczyni od dnia 21 sierpnia 2019 r. nie jest osobą niezdolną do pracy. Wnioski biegłego w tym przedmiocie były kategoryczne i znajdowały usprawiedliwienie zarówno w wynikach przedstawionych przez wnioskodawczynię badań jak i w stwierdzonym przez biegłego w bezpośrednim badaniu stanie zdrowia wnioskodawczyni. Skarżąca nie zgadzając się z wnioskami końcowymi opinii – sugeruje, iż na dzień 21 sierpnia 2019 r. cechował ją inny stan zdrowia, tj była ona niezdolna do pracy na stanowisku ostatnio zajmowanym.

Takiej tezy przedstawiając dokumentację medyczną bądź inne dowody potwierdzające wskazane okoliczności na etapie zarówno postępowania przed Sądem I instancji jak i apelacji jednak nie wykazano. Tymczasem twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę, która zgłasza to twierdzenie - art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. (zob. wyrok SN z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, W.. 2002, nr 7-8, poz. 44; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 1998 r., I ACa 308/98, (...) 2002, nr 12, poz. 147). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego

dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. (wyrok s.apel. 28-02-2013 I ACa 613/12 w B. LEX nr 1294695).

Sąd zgadza się natomiast z oceną Sądu I instancji, wspartą na opinii biegłego, iż wnioskodawczyni błędnie w oparciu o wyniki badań i subiektywnie odczuwane dolegliwości a także poprzez przez przyzmat odbytego już w 2020 roku zabiegu błędnie interpretuje swą zdolność do wykonywania pracy od 21 sierpnia 2019 r. Podkreślić należy co wynika wprost z treści kwestionowanej przez apelującą opinii ze zarówno zgłaszane przez wnioskodawczynię dolegliwości jak i wyniki badań, kwestia wyznaczonego zabiegu, występowania rzekomo trwałego uszczerbku na zdrowiu, oraz charakteru pracy wnioskodawczyni były przedmiotem analizy biegłego, który – co należy jeszcze raz podkreślić jednoznacznie wskazał, iż nie są one przesłanką do potwierdzenia tez zgłaszanych przez wnioskodawczynię w procesie co do występującej u niej niezdolności do pracy w spornym okresie.

Podnieść należy, iż odczuwanie jakichkolwiek dolegliwości będących następstwem wypadku przy pracy nie jest równoznaczne z niezdolnością do pracy. Ta występuje bowiem tylko wtedy gdy dolegliwości tą pracę uniemożliwiają. Taki stan rzeczy z uwzględnieniem kwalifikacji zawodowych wnioskodawczyni, zajmowanego przez nią ostatnio stanowiska pracy – opiekunki w żłobku - został zaś kategorycznie i jednoznacznie wykluczony przez biegłego specjalistę wydającego opinię w przedmiotowej sprawie. Oceny tej (poczynionej na dzień wydania spornej decyzji) nie zmienia okoliczność, iż wnioskodawczyni w październiku 2020 r. – co zostało wykazane na etapie apelacji - przeszła zabieg nadgarstka usprawniający funkcjonowanie ręki.

Bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia pozostaje też brak uwzględnienia przez Sąd Rejonowy wniosku ubezpieczonej o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego tj specjalisty w zakresie traumatologii i chirurgii ręki. Jeszcze raz podnieść należy – było to już bowiem przedmiotem uwag Sądu I instancji - iż żaden dowód przedstawiony w sprawie nie wskazywał by wnioskodawczyni wymagała konsultacji specjalisty w tej dziedzinie. Ubezpieczona w procesie leczenia korzystała tylko i wyłącznie z porad ortopedów – traumatologów. Tym samym wnioski wywiedzione w tym przedmiocie uznać należy za nastawione na nieuprawnione wydłużanie postępowania w okolicznościach gdy dowody przeprowadzone w sprawie były już wystarczające dla oceny zdolności do pracy w spornym okresie.

W konsekwencji apelująca bezpodstawnie twierdzi, że poszczególne aspekty dotyczące jej stanu zdrowia w kontekście możliwości wykonywania pracy nadal nie zostały kategorycznie przez Sąd I instancji wyjaśnione.

Reasumując, żaden z zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia prawa procesowego poprzez uchybienia w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego i oceny dowodów, zwłaszcza opinii biegłego, nie zasługiwał na uwzględnienie. Postępowanie było przeprowadzone prawidłowo, a podejmowane przez Sąd czynności były wystarczająco merytorycznie uzasadnione.

Wyrok Sądu Rejonowego w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

SSO Paulina Kuźma SSO Agnieszka Gocek SSO Iwona Matyjas

J.L.